

PROJEKTLEDELSE I BEVÆGELSE

Virkeligheden synes at udspille sig i et stadigt hastigere tempo. Det fører naturligt til et fokus på, hvilke metoder man nu kan anvende for at være effektiv i sådan en verden. Men hvad nu, hvis det slet ikke er metoderne, der er det vigtige?

Af Jacob Christoffer Pedersen, partner af Incento og medstifter, INTO THE GREY

Forestil dig dette: Det er en sommerdag i Paris i august. Kl. er 17.30, solen skinner, og der er masser af liv omkring dig. Den dag er du på vej ned ad Avenue Mac-Mahon i Paris. På vej ned mod den berømte og berygtede rundkørsel, der fører trafikken rundt om Triumfbuen, i hvad der kunne ligne et rod, men alligevel bringer bilister frem mod afkørslerne på ofte uigennemskueligt stabile måder.

Selv skal du ud af afkørslen ved Avenue Marceau. Måske en smule anspændt, for i rundkørslen følger ingen nogen nedfældet plan. Dine intentioner og handlinger bliver opslugt af andres intentioner og handlinger. Planer smuldrer dér.

På vej ned mod rundkørslen stiller du derfor dig selv det oplagte spørgsmål:

- Hvordan lægger jeg den bedste og mest effektive rute gennem dette hvirvlende liv hen til afkørslen ved Avenue Marceau?

Hvad svarer du dig selv?

Det afgørende er bevægelsen

Det 'rigtige' svar er naturligvis, at den bedste og mest effektive rute igennem rundkørslen den dag, man er der, den kender man først, når man er kommet ud af rundkørslen. Den vil opstå ud af den interaktion - de bevægelser og de påvirkninger - der løbende sker mellem alle dem, som bevæger sig ind i, inde i og ud af rundkørslen. Inklusive én selv.

Det er derfor bevægelsen nu og her, der hele tiden er afgørende for, hvad der løbende er de næste mest hensigtsmæssige handlinger at gøre i bestræbelserne på at komme hen mod den ønskede afkørsel.

Som den franske procesfilosof Henri Bergson i årtier forsøgte at understrege: "Mobilitet (bevægelsen) er det eneste virkelige, der er os givet. Immobilitet (ubevægeligheden) er intet andet end et billede (i den fotografiske forståelse af det ord) af virkeligheden taget af vores psyke". (Citat fra Leszek Kolakowski "Bergson" (1985) - egen oversættelse).

Jeg vil vove den påstand, at den forståelse af virkeligheden i sig selv er langt mere effektiv at tage på sig - og tage konsekvensen af - end at forsøge at opfinde og indføre atter nye kontekstafhængige metoder og illusioner om at kunne regne de 'rigtige' handlinger ud på forhånd.

Handlingen ligger i opmærksomhederne

Alt for ofte bliver projektledelse - og så meget andet i organisationer - et spørgsmål om at kunne tage det gode billede og så handle ud fra det. Og lige så ofte med et fokus på metoderne, i stedet for ens opfattelse af virkeligheden, og hvad der for alvor betyder noget. Metoder er intet i sig selv.

Ret i stedet opmærksomheden mod bevægelsen, eller det, der skaber bevægelsen. Lad mig her give eksempler på den slags opmærksomheder:

- **Vær nærværende over for nuets potentiale:** Som projektleder (og leder) er man ofte trænet i at tænke en masse skridt forud. Vigtigt, selvfølgelig, men risikoen er, at man mister det vigtige af syne: Det, der sker lige rundt om én nu-og-her - og det er det afgørende for, hvad der er det næste smarteste skridt at tage. Dét er det virkelige liv, ikke det på billedet.

- **Læg mærke til relationerne:** Relationer mellem mennesker er det, der ofte skaber forskellige dynamikker. Fint med interessentanalyser og stakeholder management, men ofte er det langt vigtigere at være opmærksom på, hvilke relationer eksempelvis interessenterne har med hinanden.
- **Ret fokus mod meningskabelsen:** Den mening, man skaber, er afgørende for, hvilke næste handlinger man opfatter som de mest fornuftige, og dermed ens bevægelse og påvirkning. Meningskabelsen er menneskets kompas i en dynamisk virkelighed.
- **Se forbundetheder:** "Lær at se", sagde maleren Leonardo da Vinci, "og forstå, at alt hænger sammen med alt." I en sammenfiltret virkelighed påvirker man altid meget mere, end hvad man måske lige tror. Så hvad er afgørende forbundet med hvad? Hvad påvirker man også, når man gør, det, man gør? Og hvilke bevægelser skabes lige nu-og-her ud af ens påvirkning?

Konsekvensen er naturligvis, at man må holde igen med at forsøge at forudsige. Man

må holde sine antagelser om fremtiden lette. Og i stedet træde ind i virkeligheden, som den er: Bevægelser, hvor en handling blot er en bevægelse, der fører til nye bevægelser, der smelter sammen med andre bevægelser og hele tiden skaber nye mønstre.

En hammer er bare en hammer. Et søm er blot et søm. Det interessante er, hvad der sker, når de to ting mødes. Ikke bare med sømmet.

Foto: Privatfoto

